

KYLTERI

HELSINGIN KAUPPAKORKEAKOULUN YLIOPPILASKUNTA

2 | 2008

MAISTERIKSI!

TÄNÄ KEVÄÄNÄ KAUPPAKORKEAKOULUSTA VALMISTUU ENEMMÄN MAISTEREITA KUIN KOSKAAN ENNEN.
VUONNA 1993 ALOITTANUT MIKKO TARKKALA AIKOO OLLA YKSI HEISTÄ.

PYHÄ OMENA // PELIMIES // KOMMUUNI BRASILIAAN? // SUPERFRIIKIT // JOTAIN PINKKIÄ

PAPERIT KÄTEEN

teksti OUTI DORSÉN kuvat ALEKSIS MOISIO

TIUKIMMAN PERUSKURSSIN VETÄJÄ, OPINTOVIKKOENNÄTYKSEN
HALTIJA, VUODEN OPETTAJA, AUKTORITEETTEJA PELKÄÄMÄTÖN
SUORASUU. MIKKO TARKKALASTA LIIKKUU KAUPPAKORKEAKOULUN
KÄYTÄVILLÄ ENEMMÄN JUTTUJA KUIN KENESTÄKÄÄN MUUSTA.
TÄNÄ KESÄNÄ HÄN AIKOO VIHDOIN VALMISTUA MAISTERIKSI.

»EDESSÄ ON VALMISTUMINEN vanhan tutkintosäännön mukaan. Mul-
ta puuttuu kaksi saksan kurssia. Sitten pitäisi varmaan ruveta gradua
tekemään, kunhan kurssit ovat valmiita», kertoo tuotanto- ja materiaali-
talouden perusteiden opettajana kulttimaineeseen kauppa-
korkeakoululla noussut **Mikko Tarkkala**.

Lupaukseen on pakko suhtautua pienellä varauksella. Vuonna 2004
tehdyssä Kylteri-lehden haastattelussa Tarkkala kertoi luvanneensa rehto-
rille, että hän valmistuu seuraavana vuonna. Tällä kertaa mies vaikuttaa
kuitenkin olevan tosissaan.

»Toukokuu on allokoitu gradulle tentin korjaamisen ohessa. Palautan
sen sitten heinäkuussa ennen määräpäivää», optimoinnin mestari tokaisee.

Tarkkala ei ole pitänyt valmistumista juuri tiettyä vuonna kovin-
kaan tärkeänä.

»Koulu ei oikein tykkää siitä, että opiskelija on opettamassa, sillä se
näyttää nimellisesti vähän huonolta. Uskottavuus kärsii. Lisäksi se, että
opetustulokseni ovat niin hyvät, tuntuu häiritsevän koulua. Ihmetellään,
miksi opiskelija saa paremmat arviot kuin ammattilaiset.»

Tutkintorakenteen uudistamisen luomaan valmistumispakkoon hän
suhtautuu melko rennosti.

»Oikeasti kyseessä ei ole kauhea pakko, sillä sittenpähen siirryt uu-
teen tutkintoon. Jos tätä aikarajaa siirrettäisiin puolella vuodella, niin
yhtä moni valmistuisi.»

Opintotoimiston viestintäpolitiikkaa hän pitää kuitenkin turhan karkeana.

»Ymmärrän, että on pakko olla kova, sillä ihmiset eivät muuten reagoi,
mutta terveellä maalaisjärjellä saisi varmasti aikaan parempia tuloksia.
Turha sitä on mielipahaa aiheuttaa.»

Tarkkalalla, jos kenellä pitäisi olla kokemusta kauppa-
korkeakoulun byrokratian kanssa kamppailusta. Hän aloitti opintonsa kauppiksella jo
vuonna 1993.

Helsingin kauppa-
korkeakoulu kuitenkin ei ollut aivan itsestään selvä
valinta nuorelle miehelle. Alkuperäisen suunnitelman mukaan tie olisi
vienyt lääketieteelliseen, mutta hän sai luettua pääsykoekirjasta vain en-
simmäisen luvun ennen kuin kiinnostus lopahti.

Armeija-aikana kauppa-
korkeakoulusta tuli nuoren miehen kiinnostuk-
sen kohde puolivahingossa, kun jotkut kaverit hakivat samaan paikkaan.
Päätös ei ole harmitannut jälkikäteen.

»Ero on siinä, että lääkiksessä pitää osata asioita ihan oikeasti. Kaup-
piksessa ei tarvitse osata niitä yhtä hyvin», Tarkkala nauraa.

»TKK:lle en halunnut hakea sen takia, kun ajattelin, että siellä tulee
kädet rasvaiseksi, vaikka ei siellä ilmeisesti kaikilla osastoilla tule.»

Nykyään Tarkkala pitää hallussaan kauppa-
korkeakoulun epävirallista
opintoviikkoennätystä. Kun mukaan lasketaan myös ulkomailla MBA-yh-
distelmävaihdossa 1990-luvulla suoritettut opinnot, saadaan kasaan mie-
hen opintorekisterissä komeilevat 404 opintoviikkoa. Opintoja on kasassa
siis reilun kahden vanhan 160 opintoviikon maisterin tutkinnon verran,
vaikka gradu vielä uupuukin. Tarkkalan mukaan ennätys on seurausta
luontaisesta uteliaisuudesta ja oppimishalusta.

**»SIVUAINEITA ON NYT 13, JOISTA
MARKKINOINTI, JOHTAMINEN, IB JA
YRITTÄJYYS OVAT LAAJOJA, MUISTA
ON SITTEN SUPPEAT SIVUAINEET.
VAIN YRITYSJURIDIIKASTA EI OLE
LAINKAAN SIVUAINETTA.»**

**»MURSET OVAT KUULLEET VAIN
KÄYTÄVÄHUHUJA MINUSTA JA
KURSSISTANI. AJATTELIN, ETTÄ
NÄYTETÄÄN NYT SITTEN VIELÄ KERRAN
SE, MISTÄ KAIKILLE ON MIELIPIDE.»**

»Aluksi oli aito innostus, että kaikkea pitää osata. Sivuaaineita on nyt 13,
joista markkinointi, johtaminen, IB ja yrittäjyys ovat laajoja, muista on sit-
ten suppeat sivuaaineet. Vain yritys-
juridiikasta ei ole lainkaan sivuainetta.»

VUODEN TAUON JÄLKEEN TARKKALA ON PALANNUT opettamaan tuo-
tantotalouden kurssia tämänvuotisille mursuille. Miksi näin?

»Aineessa on kehno resurssitilanne ja tutkinnon-
uudistuksen Pro Gradu-
työstä vaatii professoreilta paljon panostusta. Tulen auttamaan kahdeksan vii-
kon sopimuksella. Kun Alma Mater kutsuu, silloin ei kieltäydytä», hän toteaa.

On asialla toki toinenkin puolensa.

»Mursut ovat kuulleet vain käytävähuhuja minusta ja kurssistani. Ajat-
telin, että näytetään nyt sitten vielä kerran se, mistä kaikilla on mielipide.
Ja jos samalla voin tuoda esille BT:n kandidohjelmaa, niin siitäkään ei liene
kenellekään haittaa», hän nauraa.

Tarkkalan kurssit todellakin jäivät opiskelijoiden mieleen. Eräskin
n. vuoden opiskelija muistelee, kuinka hän sai aikoinaan tuotanto- ja
materiaalitalouden kurssin pahimman, ironisesti »Memorial hospitaliksi»
nimetyn, case-tehtävän valmiiksi vasta aamulla ja jatkoi siitä luennoille
tunnin yöunien jälkeen. »Jaettu kaikkia yhdistävä kokemus, vähän niin
kuin intti», hän kuvailee kurssia.

Tarkkalan haastattelu keskeytyy hetkeksi tuotantotalouden harjoitusten
parissa puurtavan opiskelijan avunpyyntöpuheluun. Tarkkala antaa joka vuo-
si kurssilla puhelinnumeron ja kannustaa soittamaan mikäli siltä tuntuu.

»Eivät ihmiset kauheasti soitele. Enää mulla ei ole sitä »Kolmen tun-
nin varoitusajalla mihin tahansa Helsingissä auttamaan» -sääntöä. Sitä ei
kukaan koskaan käyttänyt. Mutta 24h-puhelintuki, totta kai. Musta on ihan
hirveätä, että joitain opettajia ei saa millään kiinni. Se on ihan naurettavaa.
Mutta meitä on joka lähtöön tässä talossa.»

Tarkkalan kertoo huomaavansa usein, että opettajat ja professorit ajat-
televat vain itseään ja omia tutkimustavoitteitaan, eivätkä kurssejaan tai
opiskelijoitaan.

Hänen tavaramerkkinsä puolestaan on aina ollut intohimoinen suh-
de opetukseen. Siihen perustuvat myös kova maine ja vuonna 2000 saatu
vuoden opettaja -palkinto. Kursseilla käyneet tietävät, että hän vaatii paljon
työtä ja panostusta niin itseltään kuin opiskelijoiltakin.

Tarkkala käyttää ammattiurheilija-vertausta puhuessaan opetukseen
valmistautumisesta.

»Hirveästi valmistelua, kaikki tsekataan etukäteen.»

Mies huolehtii tarkasti myös siitä että fysiikka kestää.

»Kuntopohja pitää vetää tietysti ennen kurssin alkua ja puheterapeutil-
la käydään että saadaan huonot intonaatiot pois.»

Kaiken kaikkiaan Tarkkala kokee panostaneensa opetukseen keskiver-
toa enemmän.

»Teen ihan eri mentaliteetilla kuin täällä talossa yleensä tehdään. Tie-
tysti se näkyy sitten tuloksissakin.»

Hän on aina julkistanut saamansa palautteen suoraan kurssien nettisivuilla.

»Uskon avoimeen palautteeseen. Tiettyä palautteet on helppo näyttää,
kun ne ovat talon parhaat», hän myhäilee.

Tarkkala kertoo myös käyvänsä säännöllisesti muiden kurssien koti- ➔

sivuilla ja kirjakaupassa tutustumassa materiaaleihin pysyäkseen selvillä kurssien yleisestä tasosta ja panostuksesta. Aikaisemmin hän kävi myös kuntiksissa kuulostelemassa opiskelijoiden tunteja. Viimeaikoina se on jäänyt vähemmälle.

»Siellä ihmiset kertoivat oikeasti mielipiteensä. Jos haki markkinatutkimusdataa kurssien kehittämiseen, piti käydä kuntiksissa. Täällä koululla henkilökunnan ja työntekijöiden välinen yhteys opiskelijoiden suuntaan on niin korkea, ettei kukaan viitsi kommentoida tai uskalla ottaa kantaa.»

Tarkkalaa korpeaa se, että opetukseen panostamista ei arvosteta kaupakorkeakoululla yhtä paljon kuin tutkimusta.

»Tuloksilla ei ole mitään väliä. HSE:llä sillä ei tunnu olevan merkitystä, kuinka hyvin teet jonkun kurssin, kunhan teet sen», hän täryyttää.

TARKKALA TUNNETAAN KAUPPAKORKEAKOULULLA HYVIN. Hän herättää keskustelua niin koulun käytävillä kuin KY-Webin forumeillakin. Hän itse selittää tunnettavuutensa erityisesti persoonallisella opetustyyliällään.

»Maailmani on ollut paljolti opiskelijakeskeinen», hän sanoo viitaten niin kurssiensa luento-esimerkkien ei-tutkimusympäristöllisiin painotuksiin, Raflassa syömiseen kuin kuntiksissa käymiseenkin.

»Sitä paitsi olen äänekäs enkä hirveästi välitä varpaille astumisesta. Eroa ja erotun niin positiivisessa kuin negatiivisessakin mielessä.»

Tarkkalaa ei haittaa että kaikki tuntevat hänet.

»Onhan täällä kiva tehdä töitä. Ja kun tunnet koko henkilökunnan ja lähes kaikki opiskelijat ainakin naamalta, niin koulusta tulee vähän kuin koti. On vaikea mennä jonnekin kymmenen hengen konsulttiputiikkiin, kun asiakkaiden luona pitää käyttäytyä puku päällä sun muuta.»

KY-Webin forumeiden kirjoittelua Tarkkala seuraa päivittäin. Joskus hän on itsekkin kommentoinnin kohteena.

»Se vain pitää hyväksyä, että jos elää tällaista julkista elämää, ihmiset kirjoittavat sekä positiivista että negatiivista – osa pitää paikkaansa, osa ei. Toisaalta, sanotaanhan sitä että: »If you are not pissing people off, you are not making a difference.» Kyllä forumeita on siinä mielessä kiva lueskella», hän tunnustaa.

Yhden erityisen ongelman HSE:n ja opiskelijoiden suhteessa Tarkkala on huomannut.

»Opiskelijat lähtevät liian nopeasti, eikä heihin saada rakennettua kunnon yhteyttä. Nykyään ihmiset tekevät harjoitukset vain pakosta, ennen oli aikaa vääntää. Vuokratason nousu ja työuran nopea tavoittelu ovat aiheuttaneet sen, että koululla on nykyään vain välinearvo.»

Ennen ilmapiiri oli yhteisöllisempi ja koululla vietettiin enemmän aikaa.

»Kauppiis on mennyt huonompaan suuntaan mielestäni. Ennen kuntiksissakin oli enemmän porukkaa, aina haalarit päällä. Ainetapahtumiin on nykyään vaikea saada ihmisiä», Tarkkala harmittelee.

KOVISTA MIELIPITEISTÄÄN TUNNETULLA MIEHELLÄ on selkeä kanta myös tällä hetkellä pinnalla oleviin aiheisiin; innovaatioyliopistoon ja koulutusohjelmien uudistukseen. Koulutusohjelmauudistuksessa 13 sivuaineen miestä kiusaa etenkin opiskelijoiden valinnanvaran väheneminen.

»Uudistus on täysin epäonnistunut. Ohjelmat ovat kuin putkia, joihin ei voi sisällyttää juuri mitään ulkopuolelta. Lisäksi kurssien määriä rajoi-

»UUDISTUS ON TÄYSIN EPÄONNISTUNUT. KOULUTUSOHJELMAT OVAT KUIN PUTKIA, JOIHIN EI VOI SISÄLLYTTÄÄ JUURI MITÄÄN ULKOPUOLELTA.»

tettiin samaisessa putkessa, eikä ylimääräisiä kursseja enää merkitä todistukseen», hän täryyttää.

»Budjettisyyistä kurssien vaikeustasoa helpotettiin: kontaktitunteja vähennettiin ja eri vuosien kurssimateriaaleja vertaamalla voidaan nähdä, että sisällöt ovat vähentyneet. Muutoksen seurauksena on rajoitetumpi valinta, rajoitetumpi määrä ja huonompi taso. Eli en voi olla kauhean tyytyväinen koko koulutusohjelmauudistukseen.»

Innovaatioyliopisto on Tarkkalan mielestä teoriassa hyvä idea, mutta tekemisen taustalla olevat tavoitteet ovat väärä.

»Käärmettä työnnetään pyssyyn ihan vääristä syistä. Ei ajatella edes tutkimusta tai opiskelijoita ihan oikeasti. Talon sisäisiä ongelmia ei tarvitse ratkaista, kun sanotaan kaikkeen, että katsotaan sitä sitten uudessa tilanteessa.»

Hänen mukaansa aineet ovat pystyneet pysäyttämään kaiken sisäisen kehityksen vedoten ensin uusien koulutusohjelmien ja nyt innovaatioyliopiston tulemiseen.

»Todellisuudessa vuodesta toiseen pidetään samoja kursseja, eikä mitään kehitystä ole tapahtunut, mikä on sääli sinänsä. Nyt innovaatioyliopistoa runnotaan äkkiä läpi, kun vaikuttaa olevan sopiva poliittinen ilmapiiri, ja jätetään vaikeat asiat ratkaistaviksi myöhemmin», Tarkkala moittii.

Käytännön tasolla Tarkkala ei näe innovaatioyliopiston tuovan välttämättä kovinkaan suuria muutoksia.

»En usko, että sillä on merkitystä opiskelijan kannalta, niin kauan kuin yliopisto ei sijaitse yhdessä pisteessä ja muutu sisäoppilaitokseksi. Eiväthän Teknillisen korkeakoulunkaan eri aineiden opiskelijat, kuten tutalaiset ja arkkitehdit, kauheasti tapaa toisiaan ja keskustele. Joten jos pelkkä kauppiksen oma rakennus siirrettäisiin Otaniemeen, niin ei vaikutus sinänsä olisi vielä suuri.»

Myös akateemiset yhteistyötoiveet ovat Tarkkalan mielestä liioiteltuja.

»Meillä ei nykyäänkään tapahdu tutkimusyhteistyötä täällä aineiden sisällä tai välillä, joten miten sitä yhtäkkiä tapahtuisi koulujen välillä? Vaikea nähdä sellaista.»

Hän suhtautuu kriittisesti huippuyliopistoherkutukseen.

»Maine rakennetaan tekojen pohjalta ja ne teot puuttuvat vielä. Ei kukaan akateemisesti koulutettu ihminen ota innovaatioyliopistoa vakavasti, ennen kuin sieltä tulee jotain ulos.»

SUURIEN AJANKOHTAISTEN KYSYMYSTEN POHTIMISEN jälkeen on hyvä palata hieman henkilökohtaisempaan aiheeseen. Tarkkalan pitää nyt mieltä samaa kysymystä kuin monen muunkin tänä kesänä maisteriksi aikovan. Mitä tehdä opintojen jälkeen?

»Arvomaailma on jännästi ruvennut muuttumaan», hän toteaa.

»Ennen piti olla urakiipijä, mutta se ei ole enää samalla tavalla tärkeää. Tällä hetkellä tulevaisuus on ihan auki. Toisaalta epävarmuus tulevaisuudesta ei enää tunnu mitenkään stressaavalta», Tarkkala sanoo.

»Sapattivapaa opetti nauttimaan vain olemisesta. Suorituskeskeisyys lienee vähentynyt hieman vuosien varrella. Sehän saattaa olla osa aikuisuutta», Tarkkala nauraa.

»Mitä tahansa jatkossa teenkin, teen sen niin hyvin kuin mahdollista, samalla intohimolla ja tulostavoitteella. Pitää vain valita, että missä sitä tekee», hän jatkaa hymyillen saaden sen kuulostamaan niin kovin helpolta. X

»KUN TUNNET KOKO HENKILÖKUNNAN JA LÄHES KAIKKI OPISKELIJAT AINAKIN NAAMALTA, NIIN KOULUSTA TULEE VÄHÄN KUIN KOTI.»

KYLTERI

HELSINGIN KAUPPAKORKEAKOULUN YLIOPPILASKUNTA

04
2004

Kauppakorkeakoulun

TARKKA POIKA

Assistentti Mikko Tarkkala opettaa Helsingin kauppakorkeakoulussa logistiikkaa. Hän tekee liikaa töitä, viettää öitä koululla, pelaa pleikkaa ja ruotii Helsingin kauppakorkeakoulun opetuksen laatua.

Kun me muut rentoudumme joululomalla **Mikko Tarkkala** korjaa tuotanto- ja materiaaalitalouden tenttejä. ”Kaikki tentit pitää korjata pääainevalinnan takia tämän vuoden puolella joten nousen yleensä joulupöydästäkin vastauspapereiden pariin. Tarkoitus on myös edellisvuosien tapaan tulla koululle vielä illalla. Rauhallistahan täällä on kun paikalla ei ole muita kuin yövartija.”

Mikko tuleeikin hyvin toimeen yövartijoiden kanssa. Yöhenkilökuntaa Mikko näkee kuulemma paljon useammin kuin päivävuorolaisia.

”Parhaat suhteet mulla taitaa olla juuri talon työmyyriin kuten AV-henkilökuntaan, HesePrintiin, vahtimestareihin ja niin edelleen. Työntekoni kannalta he ovat myös keskeisin sidosryhmäni.”

Totta kai ovat, koska Mikko oikeasti välillä asuu työpaikallaan.

”Viimeiset kaksi päivää olen istunut kellon edessä ja katsonut minuutin tarkkuudella olenko edellä vai jäljessä Tuman kurssin harjoituspaketti C:n korjausaikataulua. Yhden harjoituspaketin korjaamiseen menee noin viisitoista minuuttia eli se on 45 tuntia tehokasta työtä. Yhden viikon palautusrytmi jopa pakottaa viimeisinä iltoina nukkumaan työhuoneessa, koska sillä tavoin säästää tunnin edestakaisesta kotimatkasta. Viime yönä nukuin 2,5 tuntia.”

Tarkkala uskoo, että opiskelija tekee harjoit-

tukset opettajalle. Opiskelijat sitoutuvat paremmin harjoituksiin, kun tietävät, että assistentin sijaan harjoitukset korjaa opettaja itse.

Oppilaiden kannalta on tietysti hyvä, että tentit ja harjoitukset palautetaan mahdollisimman nopeasti. Mikon syksyn kurssien eteen tekemät työtunnit tuntuvat kuitenkin epäterveellisiltä. Syy hurjaan työtahtiin on, ettei hän itse kokenut saaneensa Helsingin kauppakorkeakoulusta sitä, mitä tuli hakemaan.

”Näin jälkepäin organisaation sisältäpäin nähneenä toiveet omien opiskelujeni alkuvaiheessa olivat täysin epärealistiset. Luennoilla istuin sen verran ettei tullut huono omatunto, mutta siinä se HKKK:n antama panos oikeastaan olikin. Nyt pyrin tekemään sellaista jälkeä mitä itse aikoinaan toivoin HKKK:ssa näkeväni. Kaikki eivät toimintamuodoistani pidä mutta jopa yllättävän moni pitää”, Mikko kertoo. Hän haluaa parantaa HKKK:n opetuksen laatua.

Haastattelen Tarkkalaa päärakennuksen neuvotteluhuoneessa, jonka seiniltä koulun rehtorit katsovat, kun Mikko tykittää mielipiteitään HKKK:sta laatuylöpiistona.

”Sanotaan näin, että tilanne on vielä huonompi muissa suomalaisissa korkeakouluissa. Siihen nähden me ollaan ihan ok, mutta emme ole lähelläkään sitä potentiaalista tasoa, mikä kansainvälisesti on tai mitä mekin voisimme Suomessa olla.”

Jotkut Helsingin kauppakorkeakoulun kursseista, esimerkiksi brändikurssi ja hintajohtaminen, ovat Tarkkalasta lähinnä keskiarvonkorotuskursseja. Hänestä on turhauttavaa ajanhukkaa, että opettaja käyttää 45 minuuttia varmistaakseen, että kaikki tietävät tenttipäivät ja mitä edellinen luento sisälsi.

”Täällä on kai joskus ollut sellainen kulttuuri, että on tosiaan tehty töitä. Ne, jotka täällä ovat olleet töissä pidempään, joskus 80-luvulla, muistelee niitä aikoja, jolloin tutkijat olivat iltasin paikalla ja viikonloppuisinkin oli paljon väkeä. Nykyään kello neljä täällä on parkkipaikat tyhjä. Ihmiset tekee ilmeisesti töitä kotoaan...”

”Rehtorin virka ei ole kauhean kiva”

Tarkkala tunnetaan suorapuheisuudestaan ja provosoivasta tyylistään. Luennoilla hän on muun muassa laukonut opiskelijoille HKKK:n rehtorin olevan munaton mies. Tämän rehtori on saanut myös kuulla päin naamaa. Tarkkalan mukaan rehtori pyrkii muun muassa välttämään liiallisia konflikteja aina tapetilla olevissa resurssiallokointikysymyksissä.

”Henkilökunta tietää tämän ja tekee järkevästi asiat oman mielensä mukaan.”

Viime kevään rehtorinvaaleissa HKKK:lla oli kaksi rehtorikandidaattia, mikä Tarkkalan

mielestä kertoo siitä, ettei kyseessä ole suosittu virka. Suomessa rehtorilla on periaatteessa valtaa, mutta eri aineiden johdot ovat liian vahvat, jotta rehtori pystyisi todella vaikuttamaan asioihin.

”Et ei rehtorin virka ole kauhean kiva”, Mikko pohtii.

Professoreilla on paljon helpompaa, koska he saavat työstään vakioalkan ja voivat halutessaan keskittyä omaan tutkimukseensa ja ”hengata”, väittää Tarkkala. Mikon mielipide on, että kauppiksessa voi tehdä mitä lystää ja vetää minkä kurssin haluaa eikä kukaan valvo, kuinka hyvin tehdään. Kurssiarviot menevät ainoastaan laitoksen johtajalle. Tarkkala kertoo, että kaikessa muussa toiminnassa on mittarit paitsi opetuksessa. Akateeminen vapaus on hänen mielestään suurin syy olla kauppiksessa töissä; saa nukkua pitkään tai tehdä omaa bisnestä. Rankkaa tekstiä, mutta toisaalta hyvä, että joku uskaltaa ravistella luotuneita asenteita.

Suurin osa HKKK:n henkilökunnasta pitää itseään Tarkkalan mielestä ensisijaisesti tutkijoina. Tutkijantyötä sitten käytetään verukkeena sille, ettei opetus ole ensiluokkaista. Opetusta ei arvosteta, koska se ei edistä uraa tai tunnettavuutta.

Paitsi että opetus ei ole HKKK:ssa laadukasta, ei myöskään tutkimuksessa ole kehumista, väittää Tarkkala. Mikä Mikko on tutkimuksen laadusta puhumaan, kun hän ei ole itse, satojen opintoviikkojen jälkeen, edes tehnyt graduun? Mikko kuitenkin perustelee kantaansa sillä, että EQUIS-raportin mukaan tutkimustuotokset ovat keskittyneitä tiettyihin aineisiin ja kyselytutkimuksissa yritysten johtajat pystyvät nimeämään vain viisi HKKK:n professoria, joista kaksi on rehtoreita. Tämä kertoo Mikon mukaan HKKK:n vaikuttavuudesta suomalaisen liike-elämään:

”Ääh, eihän kukaan edes tiedä, kuka täällä on markkinoinnin proffa”.

Unelmana sisäoppilaitos

Tarkkalan unelmien kauppiis olisi sisäoppilaitos, jossa olisi viikonloppuleirejä, valmennustilaisuuksia ja psykologisia harjoituksia, joissa testattaisiin muun muassa paineensietokykyä. Oppilaat pistettäisiin tekemään tehtävä uudelleen niin kauan kunnes tulos olisi hyvä. Ei kuullosta pedagogisesti kovin hyvältä.

”Kyllähän sen näkee, että kaikissa Idolseissa ja Popstarsseissa jengi eniten vaahtoa hotelli-viikonlopuista ja semifinaalileireistä. Tekemällä yhdessä paineen alla oppii ja löytää itsestäänkin ihan uusia puolia. Harva täällä haluaa vain nenä kirjassa istua. Ei tulisi tuleville investoin-

tipankkiireillekaan 48 tunnin työrupeamat yllätyksenä.”

Jos ollaan realistisia kehittämisideoiden kanssa, niin Tarkkala haluaisi ensimmäisenä kurssiarviot avoimiksi. ”Varsinkin jos kurssimäärää aletaan rajoittaa, niin on surullista, että huono kurssi vähentää opiskelijan kurssi-kiintiötä. Avoimista palautteista näkisi, mihin kannattaa mennä ja mitä kursseja parantaa.”

Hän lisäisi myös yritys yhteistyötä ja kertoo esimerkin USA:sta, jossa vaikkapa tavaratalobisneksistä kertova case toteutetaan niin, että opiskelijat ensin valmistelevat sen itse. Opettajan kanssa käydään teoria läpi ja myöhemmin paikallisen Stockmannin johtaja tulee kertomaan käytännön näkökulman.

”Se, että me täällä kauppiksessa sanotaan, että ollaan puhtaasti tiedekoulu, on ihan sontaa. Opetuksessa pitää aina olla se käytännön linkki, koska suurin osa meidän opiskelijoista menee käytännön yritysmaailmaan. Ihmiset haluavat käytännön konsulttiuralleen työkaluja, ajattelumalleja ja tiettyä itsevarmuutta”, Mikko pohtii.

Entä Mikon lempilapsi, tuotanto- ja materiaalitiedon kurssi? Kun tutkintouudistus tulee, Tuma ei liene enää samanlainen.

”Peruskurssien tiivistäminen yhteen vuoteen pakottaa yhdistelemään sisältöjä ja tuo

”On täysin käsittämätöntä, että koulun johto ei tee mitään radikaaleja ratkaisuja, vaikka opiskelijat pystyvät nimeämään useamman huonon kuin erittäin hyvän kurssin. HKKK:ssa ei saisi olla edes tyydyttävän taseisia kursseja, saati sitten heikkoja! Opetukselle ei anneta sitä asemaa, mikä sille kuuluisi. Tietysti tutkimus on korkeakoulussa ensiarvoisen tärkeä, mutta vuodesta toiseen sama kourallinen opettajia kerää kehuja. Sillä, että positiivista palautetta ei tule, ei ole mitään väliä. Huippukouluissa ei kenellekään tule mieleen käyttää tutkimuskiireitä heikon opetuksen tekosyynä. Meillä se on ennemmin tapa kuin poikkeus tyyliin ’olemme esisijaisesti tutkijoita’. Opetuksen laatu on iso myytti!”

Muutamat aineet satsaavat HKKK:ssa ensisijaisesti tutkimukseen.

”Näissä muutamissa aineissa tykätään seminaarityyppisestä opetuksesta, joissa opiskelijat hankkivat opettajalle tietoa”, Tarkkala ryöpyttää. Mikolla ei varmasti ole parhaat mahdolliset välit johtamisen laitokseen, jota hän on välillä omilla luennoillaan piikitellyt.

”No sitä mä olen kyllä reilusti vähentänyt. On ollut turvallisempaa jättää piikittelyminen, koska isossa yleisössä se saa toiset takajaloilleen.”

”Se, että me täällä kauppiksessa sanotaan, että ollaan puhtaasti tiedekoulu, on ihan sontaa.”

kurssille useita vierailijaopettajia. Itse inhoan sillisalaattikursseja, ne eivät koskaan ole ainutlaatuisia”, Tarkkala kertoo.

”Varsinkin peruskurssit pitäisi mielestäni vetää yhdellä opettajalla. Miten voidaan olettaa opiskelijan sitoutuvan, jos joka luentokerralla eri opettaja tulee kertomaan erilaisella tyyllillä juuri siitä omasta huippumielenkiintoisesta tutkimusalastaan”, Mikko kysyy.

Opetuksen laatu on iso myytti

Tarkkala ei suostu nostamaan yhtä ainetta HKKK:ssa selvästi yli muiden, mutta toteaa yrityselämän oletettavan KTM:n osaavan laskentapuolen perustaidot. Opetuksen suhteen teksti muuttuu hetkessä tiukemmaksi:

HKKK:ssa kurssien arviot ovat alle 5,5 seitsemän pykälän asteikolla. ”Kyllä tässä tilanteessa pitäisi tehdä jotakin. Ei kaikkien kurssien tarvitse olla samanlaisia. Kyllä opiskelija osaa antaa arvoa niin hyvälle massakurssille kuin aivan eritavalla vedetylle seminaarillekin”, Tarkkala toteaa.

”Opetuksen laadusta pitäisi vain keskustella avoimesti ja sitä pitäisi arvioida julkisesti. Kaikkea muutakin arvioidaan julkisesti. Kun viikkotiedotteessa näkyy julkaisuiden viittausten määrät, miksi ei koulun parin sadan kurssin arviot voisi olla samanlaisessa listassa? KY:n keskustelufoorumien kommentit eivät riitä saamaan muutosta aikaan.”

Tasainen suorittaja

Kauppiksesta takaisin Tarkkalaan itseensä. Mikko on valittu vuoden opettajaksi ja monet tuotanto- ja materiaalitalouden kurssia käyvät toisen vuosikurssin opiskelijat katsovat Tarkkalan ylöspäin ja pitävät tätä hyvänä opettajana.

”En mä tee mitään muuta kuin töitä”, Tarkkala täryttää. Lisäksi hän vielä väittää tekevänsä vääränlaisia töitä:

”Mä hion jotain kalvosettiä ihan älyttömästi. Etsin kaksi tuntia jotain kuvaa. Sitten jos se

”On käsittämätöntä, että koulun johto ei tee mitään ratkaisuja, vaikka opiskelijat pystyvät nimeämään useamman huonon kuin erittäin hyvän kurssin”

ei toimikaan, niin olen vähän että no joo mulla meni taas edellinen ilta tähän.”

Työntekoon kannustaa Mikon mukaan se, että opiskelijamäärät ovat isoja, lopputuloksesta pidetään ja vaivannäköä arvostetaan.

”Ei mulla mitään erityistä vapaa-aikaa ole”, Mikko vastaa, kun yritän vielä kerran udella, mitä hän tekee työnsä ulkopuolella.

”Viikossa tulee oltua koululla melkein 100 tuntia eikä noihin 14–16 tunnin päiviin kauheasti enää aikaa muulle jää. Toisaalta, en mä ihan kokoaikaa töitä tee. Raffassa, tietokone-saleissa ja pelien ääressä aikaa kuluu ihan rattoisasti, kuten kaikki hyvin tietävät. Työ ja vapaa-aika ovat vain ihan sekaisin. Tämä on elämäntapa.”

Tarkkala kertoo olleensa työpaikallaan viimeiset 800 päivää, oli kyseessä arki tai pyhä. Kysyn, vaatiiko hän muilta samanlaisia työpäiviä kuin itse tekee. Ei kuulemma vaadi. En silti voi olla ajattelematta, että viikonloppu ilman töitä ja kelloa tekisi Mikollekin hyvää.

Tarkkalaan sopii määre työhullu kuin nenä päähän. Ennen opetustyötä Mikko opiskeli paljon.

Hänellä on sivuaine kaikista muista aineista paitsi yritysjuridiikasta.

”Aloitin opinto-oppaan sivulta yksi”, Tarkkala heittää virnistäen. Voisi ajatella, että Tarkkalan kaltaista ylisuorittajaa motivoisi kovaan työtahtiin pärjääminen omalla alallaan, esimerkiksi arvostettu asema tutkijapiireissä. Mutta ei. Tällä miehellä on tosiaan vielä se graduakin tekemättä.

”Olen luvannut rehtorille, että valmistun kesällä 2005. Lupa oli ehtona sille, että sain opettaa tänä syksynä. Ja äidillekin on sitä paitsi tullut luvattua, että valmistun ensi vuonna. Tietysti siellä on jarruna ne puuttuvat 3 ovaria saksan kieltä, joista Luodeslampi aina käytävillä käsimerkein muistuttelee.”

Poliittista peliä jo 12-vuotiaana

Mikko viihtyi koulussa jo peruskoulu- ja lukioaikoina – silloin hän kuitenkin vielä nukkui yönsä kotona.

”Mä tykkäsin mennä kouluun, koska siellä oli kavereita ja aina oli joku naisihastus. Sen ihastuksen takia menin sinne. Ja kun ihastus loppui, piti äkkiä etsiä joku uusi, että olisi taas joku syy mennä kouluun aamuisin.”

Kipinä opetukseen näyttää syntyneen aikaisessa vaiheessa.

”Joskus pienenä, en muista itse, mutta porukka kertoo, että ala-asteella tein matikantehtävät aina nopeasti. Sen jälkeen menin kiertämään luokassa ja katsomaan miten voin auttaa muita samoissa tehtävissä. Ihmiset ei kauheasti tykännyt siitä silloin eikä varmaan tykkää vielääkään.”

Mikolla oli peruskoulussa hyvä pärstäkeroin ja hän myöntää pelanneensa sillä poliittista peliä. ”Opettajat pitivät ja tietysti käytn sitä hieman hyödyksi. Hiusten lähtö 12-vuotiaana ei myöskään huonontanut tilannetta”.

Sait siis sympatiaa?

”Sympatiaa joo, ja olin silloin pieni poika, niin kuin tietysti edelleenkin olen, joten peliä oli hirveen helppoa pelata.”

”Ylimääräisenä bonuksena toi hiusten lähtö sitten vielä kasvatti paksun nahan, mikä onkin ollut kauppiksessa hyödyllinen resurssi”

”Pedantti, hyvin pedantti”

Tarkkala on yksityiselämässäänkin järjestelmällinen. ”Pedantti, hyvin pedantti. Kyllä mulla kirjojen etureunat on suorassa ja vaatteet kaapissa värijärjestyksessä. Jos mä näen, että kalvolla on kaksi laatikkoa, ja niillä on milli eroa, niin kyllä mä ne tasaan.”

Tässä vaiheessa haastattelua alkaa jo epäilyttää. Mitä jos haastattelunkin robottia? Löytyisiköhän Mikosta herkempää puolta? Kenties hän neuloo itse monet villapaitansa?

”Ei, villapaidat on ihan kaupasta hankittu mutta ristipistoja olen tehnyt. Tosin viimeisimmät ovat olleet jo pitkään keskeneräisinä”, Mikko sanoo. No hyvä, ajattelen. Olisi ollut

aika huolestuttavaa jos massiivisten työviikkojen päälle pitäisi ommella ristipistotöitä tarkka, etukäteen suunniteltu määrä.

”Niin, ja sitten mä pelaa pleikkarii, siihen menee yllättävän paljon aikaa. Lisäksi myös seuraan tiettyjä ammattilaisurheilulajeja.”

Pleikkari ja penkkiurheilu, kuulostaa vähän normaalimalta. Onkohan Mikolla naista, luennoilla hän kuitenkin tunnetusti kertoo faktoja parisuhteesta?

Vastaus on tyyppillisempää Mikkoa, mitä osasin ajatella:

”Joskus lukioaikana seurustelin hieman pidempään, mutta viime vuosina mulla on ollut tasainen vuosirytmii. Yksi niin sanottu suhde vuodessa aina keväisin, koska syksyllä en ehdi nähdä ketään. Suhde kestää noin kolme kuukautta ja päättyy yleensä naisen aloitteesta. Teen liikaa töitä ja tykkään puhua töihin ja talouteen liittyvistä asioista. Kesällä sitten hengailen ja odotan syksyn työrupeaman alkua. Tämän vuoden keväänä suhde jäi väliin, mikä tietysti oli pienoinen pettymys. Lisäksi mulla on Hillary-kompleksi. Etsin itsenäistä, itsepäistä, itsevarmaa ja itsetietoista täysin all business -tyyppistä naista. Tietysti jos hakee itselleen Hillarya, niin tuo suhteen puuttuminen ei välttämättä ole suuri ongelma.”

Mikon kuvailema parisuhteiden tuotantoprosessi ei kuulosta kovin romanttiselta. Mikko

”Ylimääräisenä bonuksena toi hiusten lähtö sitten vielä kasvatti paksun nahan, mikä onkin ollut kauppiksessa hyödyllinen resurssi.”

tunnustaakin olevansa ylirationaalinen. Hänen elämässä ei kuulemma ole suuria tunnekuohuja, arki on tasaista eikä huonoja päiviä ole.

Jaksamisesta ja opiskelijoiden masennuksesta on ollut viime aikoina puhetta kaupakorkeakoulun opiskelijoiden keskuudessa. Vaikka Mikko ei vaadikaan muilta samanlaista suoritustasoa kuin itseltään, kestääkö oma pää moisen työtahdin?

”Opiskelijoiden pahoinvointi ja jaksamisongelmat ovat asioita, joita minulla ei ole mitään asiantuntemusta kommentoida. Itse olen aina onnistunut välttämään noita ongelmia tekemällä juuri niitä asioita, mistä itse pidän”, Mikko toteaa. Ja niin hän näyttää tekevänkin. Mikko vertaa itseään junaan, joka menee ja tekee. Mielenkiintoinen vertaus, mutta mitä hän käyttää polttoaineena junassaan? Mies näköjään suuntaa kaiken intohimonsa opettamiseen:

”Juuri tällä hetkellä mä hengitän ja syön pelkästään noita kurssejani.” ■

Mikko tekee töitä miltei hullun lailla. Työntekoon kannustaa Mikon mukaan se, että opiskelijamäärät ovat hänen kursseillaan isoja ja lopputuloksesta pidetään. ”Opetusta ei HKKK:ssa arvosteta, koska se ei edistä uraa tai tunnettavuutta”, Mikko ruotii.

Mikon mielipide

Homoavioliitoista:	”Avioliitot on ihan ok. Adoptointioikeuden suhteen alan olla jo enemmän siellä kyllä-puolella.”
Huhuista:	”Omalla kohdallani huhut elävät omaa elämäänsä. Henkilökunnan parissa kulkee jos jonkinlaista ”tietoa” sanomisistani ja tekemisistäni. Jos puolet pitää paikkansa, niin hyvä. Ihan turha kuitenkin lähteä katkomaan tarinoilta siipiä. Opiskelijapuolelta parhaat ovat mielestäni kotipaikka Itä-Suomessa, naimisissa ja hemmetin hyvä sängyssä. Noista ehkä tuo Itä-Suomi on lähinnä, vain 450 km pieleen...”
Kirkosta:	”Olen itse ateisti. Rippikoulun kyllä kävin, koska tykkäsin yhdestä työstä ja isosenakin olin toisen tytön takia. Pystyn siis joustamaan näistä aarteellisista lähtökohdista tarpeen mukaan. Siinä on mun uskonnollisuus.”
Natosta:	”Suhtautumiseni ei ole läheskään niin negatiivinen kuin yleinen kansalaismielipide. En näe liittymistä mitenkään mahdottomana.”
Politiikasta:	”Olin poliittiselta kannaltani alun perin demari, mutta siirryin sitten kokoomuksen kautta vihreisiin. Tällä hetkellä en kannata varsinaisesti mitään puoluetta. Kaikissa vaaleissa olen äänestänyt. Mitä pidempään täällä HKKK:lla on, tietynlainen oikeistolainen maailmankuva tarttuu. Organisaatiot ja johtaminen on laitoksena ainut, joka tunnustaa väriä. Se taitaa näkyä niiden opetuksessakin.”
Raimo Sailaksesta:	”Edustan koulukuntaa, joka tykkää ihmisistä, jotka a) sanoo asioita ja b) on valmiita tekemään kovia päätöksiä ja heiluttamaan laivaa. Rapatessa roiskuu, mutta sille ei voi mitään. Sailaksella on tietyt periaatteet eikä se kauheasti välitä.”
Opintoajan rajauksesta:	”Ajan rajausta ei ole ongelma, jos tutkinnosta samaan aikaan tehdään hyvä. Meillä on todellinen ongelma, jos tarjonta ei muutu.”